

Wanda Bommer

De Ark

Uitgeverij Brandt
Amsterdam 2020

Het is bloedheet in het vliegtuig. De man op de stoel naast me heeft geen moeite met het innemen van zijn persoonlijke ruimte. Wijdbeens leunt hij achterover. Zijn handen omvatten een telefoon, zijn duimen bewegen over het scherm. Het prototype van een drukbezette dertiger. Net toen ik dacht dat de stoel naast de mijne leeg zou blijven, wandelde hij de cabine binnen om die hoop de grond in te boren. Ik probeerde zijn blik te vangen voor het uitwisselen van een glimlach of een beleefde knik. Hij negeerde me.

Ik duw mijn voorhoofd tegen het raampje. Het verkoelt nauwelijks. Geparkeerde vliegtuigen schitteren in de middagzon – verstilde giganten omgeven door efficiënte werklui, volgeladen bagagekarren, een enkele tankwagen. We bevinden ons nog altijd op de plek waar ik een eeuwigheid geleden aan boord ben gegaan. Zodra iedereen was ingeblikt, meldde de piloot dat het slechte weer in aanvlieghaven Barcelona voor vertragingen zorgde. In plaats van ons aan te sluiten bij de vliegende file in het Spaanse luchtruim, moesten we ons vertrek uitstellen. Het wachten was op een nieuw tijdslot van de verkeersleiding.

Ik vrees dat ons vliegtuig inmiddels van de radar verdwenen is. Verplaatst naar een andere dimensie.

Vergetelheid wacht, het opraken der voorraden, hongersnood. Het is een kwestie van tijd totdat de eerste gaar gestoomde passagier ten prooi valt aan de rest. Zullen ze beginnen met de oudste? Of met de dikste? Sowieso met een eenling; mensen die samen reizen zullen elkaar beschermen.

Een eenling. Zoals ik.

Uiteraard toonde ik me begripvol toen Iris zei dat ze alsnog niet meeding naar The Ark. Ik kon wel protesteren, maar wat had ik daaraan. Haar besluit stond vast. Tijdens een ingelaste koffiesessie stortte ze een bak smoesjes uit over tafel. Haar moeder moest naar de geriater, haar kwijlhond naar de dierenarts, de Landrover naar de garage, ze hield bij nader inzien niet van dancemuziek en o ja, ze had een promotiefilmpje gezien van The Ark waarin uitsluitend jonge mensen figureerden. Daartussen zou ze zich niet senang voelen, met haar uitzakkende lijf in een badpak geperst.

Mijn pogingen om op de valreep een andere reisgenoot te vinden, liepen op niets uit. Op zich logisch. Als ikzelf niet op zoek was geweest naar een schakel die de eeuwenoude Ark van Noach met de huidige tijd verbindt, dan had een dancefestival op een cruiseschip ook niet op mijn verlanglijst gestaan. De decadentie van het doelloos rondvaren, de terreur van een onop-houdelijk stampende beat, het dagenlang balanceren op de rand van een generatiekloof – er zijn aangena- mere uitstapjes denkbaar.

Niettemin zette ik door. Dan maar alleen. De tijd dat ik mezelf toestond om een lafbek te zijn, ligt achter me. Als ik iets geleerd heb van het gedoe met mijn borst dan is het dat het leven zomaar afgelopen kan

zijn. Cliché maar waar. Het is zonde om de tijd die je op deze wereld doorbrengt te verdoen met rondrijven in je comfortzone. Eruit moet je. Het alleedaagse van je afschudden als een hond die uit het water komt.

Johan vond het onbegrijpelijk. Hij raakte niet uitgepraat over het scabreuze spektakel dat me te wachten stond op een schip met vierduizend feestgangers, van wie er niet eentje nuchter zou zijn, en waar iedereen zich met iedereen kon terugtrekken in de beslotenheid van een hut. Of was dat juist wat me erin aantrok? Voelde ik na een huwelijk van zevenentwintig jaar simpelweg de behoefte om een geil jongmens mijn hol in te slepen, onder het mom van research? Of wilde ik hem straffen voor zijn ontrouw?

‘Het spijt me Johan, maar ik ga,’ zei ik. ‘Het kan geen toeval zijn dat een drijvend dancefestival dat The Ark heet mijn pad kruist op het moment dat ik een moderne variant op de Ark van Noach wil gaan schrijven.’

‘Dat is inderdaad geen toeval,’ zei hij. ‘Dat heet zoek-machinemarketing.’

Iedereen is door de hitte bevangen. Mijn buurvrouw leunt met haar voorhoofd tegen het raam. Ik veeg mijn gezicht af aan de mouw van mijn T-shirt en ruik mijn eigen oksel. Klotehitte, klotevertraging, klotecharter. Nu weet ik weer waarom ik altijd met lijndiensten vlieg. En businessclass. Ik had het ook niet zelf moeten boeken. Ik betaal anderen meer dan genoeg om ook op vrije dagen dingen voor me te regelen.

Tien over een. Menno moet aan de Spanjaarden

laten weten dat ik nog altijd aan de grond sta. Hopelijk stuit dat niet op problemen. Soms kunnen we met een vertraging van tien minuten al niet anders dan een ontmoeting afblazen. Als de tendens van de laatste tijd zich voortzet, heb ik vast geen mazzel.

Vanmorgen ook nog dat gezeik met Eveline. Wat ik ging doen in Spanje. Met wie. Hoe lang. Ze weet dat ik niet over mijn werk praat. Het zat me al niet lekker dat ze steeds meer spullen bij mij thuis achterliet. Haar string tussen mijn onderbroeken. Haar telefoonoplander op mijn aanrecht. Het ontbrak er nog aan dat ze om mijn huissleutel vroeg. Tien keer neuken en dan samenwonen, zeker. Dat ga ik nooit meer doen. Daar ben ik altijd duidelijk over geweest.

Toch besloot Eveline opeens dat ik beschadigd ben door mijn ex en dat zij me ging repareren. Dus ik moest het vandaag nog een keer uitleggen. De echo van haar scheldkanonnade hangt waarschijnlijk nog onder de dakspanten als ik over een paar dagen thuiskom. Egoïstische klootzak, zelfingenomen kwast, pathetisch moederskindje, emotioneel geblokkeerde randdebiel, liefdesbange einzelgänger, nietsontziende neukmonsgool. De rest ben ik vergeten. Slingerend scheurde ze mijn terrein af. Haar BMW miste op een haar na het toegangshek. Toen het stof was neergedaald zag ik in het grind van de oprijlaan het spoor van een woest vertrokken reuzenslang.

Weer veeg ik het zweet van mijn voorhoofd. Somber type, die dame op de stoel naast me. Wel, hoe zeg je dat, elegant. Wijde blouse op een strakke witte broek. Schoenen met hoge hakken. Knalrode nagellak. Ze ruikt lekker. Naar een soort wasmiddel met zuurstof.

Ze komt me vaag bekend voor. Het zou kunnen dat ze een programma presenteert of zoiets. Hoewel ze geen Gooise dame is. Die stijl ken ik maar al te goed dankzij mijn moeder. Mijn *onwetende* moeder, als ik mijn vader moet geloven.

Ik besprak laatst de kwestie Sander en Sylvia met hem. Met mijn halfzus heb ik nooit contact gehad. Mijn broer ben ik uit het oog verloren toen we allebei het huis uitgingen. Voor zover ik weet bestaat zijn voornaamste activiteit uit de goeroe uithangen in een yogacentrum in Amsterdam. Als hij bij wijze van uitzondering iets doet dat de aandacht trekt, word ik daarvan keurig op de hoogte gebracht door mijn hoofdstedelijke contacten. Meestal is het niet de moeite waard om die dingen met Marius te bespreken, maar over die noodzaak bestond nu geen twijfel. Ik racete naar het Gooi en trok me met mijn vader terug in de bibliotheek.

‘Ik heb gehoord dat Sylvia rondneust in onze kringen,’ zei ik zodra hij de fik in zijn sigaar had gestoken. ‘En Sander zat met het mens in een lunchcafé.’

Marius dacht na. Hij blies kringeltjes naar het plafond en schudde zijn hoofd. ‘Ze kan wel rondneuzen maar ze zal niks vinden. Er is geen buitenstaander op de wereld die weet wat er binnen onze familie omgaat.’

‘Met alle respect, pa, Sander weet misschien niet echt iets, maar hij is geen buitenstaander. Dat is juist het probleem.’

Marius pufte aan zijn sigaar. ‘Fout,’ zei hij. ‘Daarom is het juist géén probleem. Sander zal nooit de hand bijten die hem voedt. Hij is een flierefluiter, geen domkop.’

Ik liet het erbij zitten. Zoals altijd. Het is bizar dat mijn vader Sander nooit aanpakt. Op papier bezit die slappeling zo'n beetje het hele familiekapitaal, maar er serieus voor werken heeft hij nooit gedaan. Dat komt later wel goed, volgens Marius. Soms denk ik dat die ouwe Sander wil compenseren voor het feit dat hij niet mag meedoen met de échte zaken. Omdat ik daar beter geschikt voor ben. Sander zou het geen dag uithouden op mijn positie. Met z'n yogareet.

Plotseling voel ik dat ik bekeken word. Ik probeer de vette vlek die mijn voorhoofd achterlaat op het raam te negeren en draai me naar mijn buurman toe. Bruine ogen, geen onvriendelijke blik. Hij trekt alsnog zijn mondhoeken even omhoog. Dan duikt hij zijn telefoon weer in.

Er is laatst onderzoek gedaan naar het toekomstbeeld van verschillende leeftijdsgroepen. De generatie van mijn buurman ziet de klimaatverandering als de grootste bedreiging van de wereld waarin we leven. Het smeltende ijs, de stijgende zeespiegel, de angst dat de aarde verzwolgen zal worden door het wassende water. Toch worden er geen ingrijpende concessies gedaan om het tij te keren. De mens is nu eenmaal slecht in verder vooruitkijken dan zijn eigen levensverwachting lang is. Na mij de zondvloed. Of Johan het gelooft of niet, dat is de symboliek die ik ga zoeken op The Ark. Een feestvierende massa op een schip, stoïcijns op de valreep van het bestaan, het orkest dat blijft spelen als de Titanic zinkt.

Ik pak een elastiekje en bind mijn klamme haren boven op mijn hoofd bijeen. Met de snipper textiel die voor een kussentje moet doorgaan, probeer ik mijn nek droog te deppen. De piloot meldt zich: het oponthoud gaat nog minimaal een halfuur duren. Ook zijn sonore stemgeluid verzacht de boodschap niet.

‘Zet dan in ieder geval de airco aan,’ roept een vrouw.

Instemmend gemompel links en rechts. Een baby op de voorste rij begint te huilen. Misschien heeft zijn moeder hem geknepen vanwege het dramatische effect.

Een zwetende stewardess haast zich door het gangpad. Een ogenblik later klinkt er gekraak uit het omroepsysteem, gevolgd door een mededeling: ‘De temperatuur kan pas bijgesteld worden als we vertrokken zijn. Onze excuses voor dit ongemak. Mijn collega’s en ik komen nu bij u langs met flesjes water. Deze zullen – (korte pauze) – deze kosten twee euro tachtig per stuk.’

Consternatie golft door de hete cabine.

‘Schandalig!’ Een man komt half omhoog uit zijn stoel. Hij kijkt om zich heen op zoek naar gedeelde verontwaardiging, balt zijn vuist en roept het nogmaals. ‘Schandalig!’

De twee tienermeisjes die achter hem zitten beginnen te giechelen.

‘Moet jij ergens op tijd zijn?’ vraagt mijn buurman.

Zijn toon verrast me. Alsof we al eerder een gesprek gevoerd hebben.

‘Ik moet een boot halen,’ zeg ik ‘Dus eigenlijk wel, ja.’

‘Een boot? Waarheen?’

Daar denk ik over na. We gaan varen, maar dat is

niet hetzelfde als een bestemming hebben. 'In feite nergens heen,' antwoord ik.

De interesse van mijn buurman is gewekt. 'Je vliegt naar Barcelona om een boot te halen die nergens heen gaat,' resumeert hij. 'Waarom?'

'Het is een cruise.' Ik hoor zelf hoe bejaard dit overkomt. 'Een partycruise,' voeg ik eraan toe. 'Vier dagen en drie nachten non-stop dj's en dansen.'

'Serieus?' Hij kijkt me verwonderd aan. Ofwel hij heeft nog nooit van het concept gehoord, ofwel hij vindt het niet bij me passen. Tegen beter weten in hoop ik op het eerste.

'Ik ga research doen.' Zo hardop uitgesproken klinkt het als het slappe excuus dat het volgens Johan is. 'Althans, dat is de bedoeling. Maar misschien moet ik de organisatie eens bellen om te vragen wat er gebeurt als ik te laat kom.'

Ik zoek de contactgegevens van The Ark op in mijn telefoon. Hun site opent met de promotievideo die Iris de das heeft omgedaan.

'Kijk.' Ik leun een stukje naar rechts en houd het scherm zo dat mijn buurman het kan zien.

Een zwoele beat onder beelden van aantrekkelijke mensen op een cruiseschip. Jeugdig, lachend, schaars gekleed. *Barcelona*. Dj's met beide armen in de lucht, vingers gespreid, de menigte ophitsend. *Marseille*. Gekostumeerde dansers, theatrale decoraties, luxueuze buffetten. *Ibiza*. Een waterhelling met een getatoeerde surfer, basketballende jongens in zwemshorts, een groepje vriendinnen in een transparante jacuzzi. *Chosen ones*.

Zelf heb ik het filmpje al honderd keer gezien.

Het wekt een wonderlijke mix van emoties bij me op. Weerstand uiteraard. Omdat ik mezelf dit aandoe, met slechts de vage hoop op inspiratie als beweegreden. Maar ook een soort heimwee, een melancholisch terugverlangen naar mijn jonge jaren.

Dat is waarschijnlijk wat Johan aanvoelt. Hij is bang dat ik de remmen losgooi na de ellende die ik de laatste tijd over me heen heb gekregen. Als hij zijn onzekerheid niet op zo'n horkerige manier gestalte had gegeven, dan had ik hem verteld dat hij zich geen zorgen hoeft te maken. Ik zal heus geen poging doen om écht terug te reizen in de tijd. Over drie dagen ben ik weer thuis en is alles bij het oude.

Op mijn telefoonscherm proosten silhouetten tegen een oranjekleurende avondhemel. De betoverende slogan van The Ark verschijnt in beeld: *Leave the world behind*.

'Zo,' zegt mijn buurman. 'Dat ziet er goed uit.'

Zijn woorden treffen me als een persoonlijk compliment. De afgelopen tijd werd ik uitsluitend geconfronteerd met mensen die me voor gek verklaarden als ik ze de video liet zien.

Ik bel het nummer dat op de site vermeld staat. Vrijwel direct wordt er opgenomen door een Vlaamssprekende dame. Ik vertel haar wat het probleem is en dat ik rond halfvier in Barcelona hoop te landen.

'Halfvier pas?' onderbreekt de telefoniste me. 'De afvaart is om vier uur gepland.'

'Dat is de reden dat ik bel. Ik zit al uren in een vliegtuig dat niet van zijn plaats komt. Misschien kunnen jullie het vertrek uitstellen als veel mensen later komen vanwege het slechte weer in Barcelona.'

‘Dat zal niet gaan, mevrouw.’

Een kort moment brengen haar gedecideerde woorden me van mijn à propos. Om de een of andere reden verwacht ik louter meegaande teksten van mensen die Vlaams spreken.

‘Wat gebeurt er dan als ik niet voor vieren in de haven ben?’

‘Awel.’ Ik zie voor me hoe ze haar schouders ophaalt. ‘Dan mist u als het ware de boot, hè.’

‘Fijn, bedankt’ zeg ik. ‘Dit helpt enorm.’ Ik druk het gesprek weg en laat mijn telefoon in de bagagezak van de stoel voor me glijden. Met uitgestoken onderlip probeer ik wat koelte langs mijn gezicht omhoog te blazen. Het resultaat is mijn eigen hete adem in mijn neusgaten.

‘En?’ vraagt mijn buurman.

‘Ze zegt dat ik “de boot mis” als ik na vieren in de haven ben.’ Met gekromde wijsvingers beeld ik de aanhalingstekens uit.

‘Geestig,’ zegt hij.

‘Als het een grap was geweest wel, ja.’

‘Aan de andere kant kun je natuurlijk ook geen trein tegenhouden als je te laat op het station aankomt. Of het vliegtuig laten wachten als je op weg naar Schiphol in de file staat.’

‘Ik vind een trein of een vliegtuig iets anders dan een boot die voor de lol een rondje gaat varen.’

‘Sorry.’ De transpirerende stewardess duikt op in het gangpad, klembord in de hand. ‘Gaat u toevallig ook naar dat schip?’ Ze richt zich meer tot mijn buurman dan tot mij, wat in diverse opzichten een logische keuze is, maar het stoort me toch.

‘The Ark?’ zeg ik. ‘Ik wel.’

De stewardess verbergt haar verbazing net niet snel genoeg achter een professionele glimlach. Ze glijdt met een pen langs de passagierslijst. Het blonde haar kleeft aan haar voorhoofd, de konen zijn rood, haar neusvleugels glimmen.

De pen houdt halt. ‘Mevrouw Levie?’

Ik knik. Zij zet een vinkje.

‘We proberen contact te leggen met de rederij van The Ark. Het is een chaos in Barcelona. De storm is voorbij maar overal in Europa staan vliegtuigen te wachten op hun nieuwe tijdslot. Wij zijn niet de enige vertraagde vlucht met veel cruise gasten aan boord. Misschien kunnen ze de afvaart uitstellen.’

Ik werp een triomfantelijke blik op mijn buurman. Als de stewardess haar weg vervolgt, kom ik half over-eind om de passagiers met hernieuwde belangstelling te bekijken. Opvallend veel twintigers. Godsamme. Mijn laatste sprankje hoop, dat de forse prijs voor een hut op The Ark de gemiddelde leeftijd van de bezoekers had opgeschroefd, vervliegt. Zelfs de twee ontluikende schoonheden aan de andere kant van het gangpad krijgen een vinkje bij hun naam. De minimale leeftijd voor de cruise is achttien jaar. Dat had ik die kinderen nooit gegeven.

De stewardess spreekt de man op rij drie aan die zojuist zijn beklag deed over de dure flesjes water. Die is daar blijkbaar niet van gediend.

‘Ga toch weg met je kutklembord!’ Hij komt over-eind, stoot zijn hoofd en vloekt.

‘Meneer, kunt u alstublieft kalm blijven.’ De stem van de stewardess klinkt schrill.

Hij geeft haar een duw. Ze struikelt, weet zich net staande te houden.

‘Au!’ roept de jonge moeder op rij één. Kennelijk heeft zij onvrijwillig de val van de stewardess gebroken. De baby zet het weer op een krijsen. Ondertussen sleurt de kerel een handkoffer uit de bagagebakken.

‘Meneer!’ roept de stewardess. ‘U moet echt blijven zitten.’

‘Ik ga eruit. Het is noodweer in Barcelona. U zegt het zelf.’

Een tweede stewardess komt aangesneld. De man hangt een colbert over zijn arm en recht zijn schouders. Het rugpand van zijn lichtblauwe overhemd is donker van het zweet. Een penetrante apengeur golft naar me toe.

‘Als u mij kunt laten passeren?’ zegt de man dan rustig.

Beide stewardessen gaan schuil achter zijn massieve gestalte. Hij zou hen moeiteloos in de bagagerekken kunnen stouwen. Met één armbeweging en tegelijkertijd. Er wordt gezwegen. Nerveus geschuif van andere passagiers, verontruste blikken. De impasse duurt eeuwig. Een luchtbel in de tijd.

Dan staat mijn buurman op.

‘Zeg, vriend.’ Hij tikt de kerel op zijn rug.

De man kijkt over zijn schouder. Ik zet me schrap voor een filmische scène waarin de reus zijn belager zonder verdere plichtplegingen bewusteloos slaat. Dat gebeurt niet. Integendeel. Er verandert iets in zijn houding op het moment dat hij degene ziet die hem aanspreekt. Nauwelijks zichtbaar maar ontegenzeggelijk. Alsof hij instinctief zijn meerdere erkent.

‘Je hebt gelijk,’ hoor ik mijn buurman zeggen. ‘Dit is belachelijk. De vertraging, die hitte, en dan ook nog eens drie euro vragen voor een flesje water.’

‘Twee euro tachtig,’ zegt een van de stewardessen.

‘Maar als ze jou nu naar buiten moeten laten, kunnen we weer achteraan sluiten in de wachtrij,’ vervolgt mijn buurman. ‘Dan heb ik echt een probleem. En dat geldt ongetwijfeld voor meer mensen hier.’

De blik van de oproerkraaiër glijdt langs de gespannen gezichten, om bij mij, naast de lege stoel van zijn opponent, tot stilstand te komen. Hij denkt ongetwijfeld dat wij samen reizen. Ik produceer een glimlachje waarmee ik hoop het pleidooi van mijn buurman te onderschrijven.

‘Dus ik zou je willen vragen om aan boord te blijven,’ vervolgt deze. ‘Niet om die luchtvaartmaatschappij een plezier te doen, maar voor je medepassagiers – en voor jezelf. Want ook jij bent niet in dit vliegtuig gestapt om het uren later op dezelfde plek weer te verlaten.’

Mijn buurman is een verbale bokser die zich moeiteloos naar de overwinning slaat. Zijn tegenstander gooit zijn koffer en colbert terug in de bagagebak. ‘Ik geef ze nog een halfuur,’ zegt hij.

‘Top, bedankt,’ zegt mijn buurman.

Ze gaan weer zitten. Ik voel misplaatste trots door mijn borstkas sijpelen. Het is wel mooi *mijn* buurman die ervoor gezorgd heeft dat de zaak niet escaleerde.

De piloot mengt zich perfect getimed via het omroepsysteem in de situatie. ‘Goed nieuws vanuit de cockpit: we hebben een slot gekregen van de luchtverkeersleiding en maken ons gereed voor vertrek.’

Achter in de cabine klinkt een schoolreisje-achtig

gejuich. De stewardessen spoeden zich door het eindelijk gedeblokkeerde gangpad die kant op. De blonde werpt in het voorbijgaan een wulpse blik op mijn buurman. Het vliegtuig komt in beweging. Achterwaarts rollen we weg van het luchthavengebouw.

Ik laat Menno weten dat we op het punt van vertrek staan en berg mijn telefoon op.

‘Wat doe jij voor werk?’ vraagt mijn buurvrouw. ‘Ben je een soort verkoper?’

‘Verkoper? Hoezo?’

‘Nou ja,’ ze lijkt een beetje verlegen. ‘Ik denk dat jij mensen iets kunt laten doen wat ze niet direct van plan waren.’

O ja. Manipulatief mannetje. Dat zei Eveline ook nog vanmorgen.

‘Iedereen verkoopt wel iets,’ zeg ik.

Ze blijft me aankijken, alsof ze verwacht dat ik nu ga zeggen wat ik precies doe voor de kost. Dat zou geestig zijn, als ik haar de waarheid zou vertellen. *Ik sta aan het hoofd van een bedrijf dat jaarlijks voor miljoenen aan synthetische drugs produceert.* Ze zou op z’n minst een andere stoel eisen.

Ik kijk langs mijn buurvrouw heen uit het raampje. We rijden inmiddels op de startbaan. De spanning bouwt zich op, ik word tegen de rugleuning van mijn stoel gedrukt. Krachten bundelen zich om duizenden kilo’s mensenvlees en een paar ton staal de lucht in te krijgen. Ik ben een kind en verdwaal in een woud van benen, boodschappentassen en dranghekken. Ik strek

mijn armen uit naar Marius, die boven me uittorent. Hij tilt me van de grond en zet me op zijn schouders. De carnavalsoptocht trekt aan me voorbij. Versierde wagens, felle kleuren, toeteraars, trommelaars, dansmariëkes, reuzenpoppen, namaakdieren. De hele middag zit ik op mijn troon en loopt mijn vader rond alsof hij helemaal geen kind in zijn nek heeft, alsof ik geen grote jongen ben maar een Legodraak, of iets anders dat niets weegt.

Ook mijn buurvrouw kijkt nu naar buiten. Van haar neusvleugel tot haar oor loopt een dun litteken. Het is vervaagd, bijna onzichtbaar. Hoe oud zal ze zijn? Normaal ben ik goed in leeftijden schatten, maar bij haar vind ik het lastig. Halverwege de veertig maak ik ervan.

‘Leeftijd is gewoon een getal, maar een beroep zegt echt iets over iemand,’ zeg ik boven het geraas van de motor uit. ‘Als jij vertelt hoe oud je bent dan zeg ik wat ik doe. Dan heb je dus een goeie deal.’

Er verschijnt een halfronde rimpel bij haar mondhoek. Ze vindt het leuk. Hopelijk gaat ze me niet laten raden naar haar leeftijd. Dat doen vrouwen als ze denken dat ze er jonger uitzien. En omdat iedereen uit angst om haar te beledigen minstens tien jaar jonger inzet, blijven ze nog in die waan ook.

‘Achtenveertig,’ zegt ze op het moment dat de wielen loskomen van het asfalt.

Dan zat ik drie, vier jaar te laag. Dat zou ik haar kunnen vertellen, maar ze lijkt me geen vrouw die behoefte heeft aan dat soort complimenten. Met een beweging van haar kin spoort ze me aan om mijn deel van de overeenkomst na te komen.

‘Ik zit in het vastgoed,’ zeg ik.